Ч. 32 Пятниця 12 (24) лютого 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Нинїшне засїдане сойму а справа львівскої щадницї. — Росиянин о галицких Русинах. — Конець борби на Угорщинї. — Росия а Балкан. — Франция а Росия).

Нинї о 12 год. в полудне має відбути ся пяте з ряду засїдане сойму а на порядку дневнім має бути поставлене крім кількох дрібних справ також і предложенє Видїлу краевого в справі львівскої Каси ощадности. Після інформациї деяких польских ґазет майже всї посли соймові годять ся на то, що Каса ощадности має на будуче приймати вкладки щадничі не висше як до загальної суми 35 міліонів і що край заручить за то, що они будуть виплачені. Та краєва порука має тревати лиш доти, доки не булиб покриті теперішні браки і фонд резервовий не дійшов би знов до суми 3 і пів міліона. В статуті Каси будуть пороблені всїлякі зміни. Замість теперішного „великого видїлу" має бути установлена рада надзираюча, зложена з 12 членів, з котрих 7 вибирав би сойм а 5 члени товариства Каси ощадности. Також мають бути змінені постанови, що Каса може давати позички на маєтности не до висоти двох третих, але лиш до половини вартости.

В „Петерб. Ведом." появила ся недавно тому статейка, в котрій автор еї п. М. Корнїлов, що перебував у Львові описує свої враженя з подорожи і говорить о Русинах. На гадку о Руси — каже він — пригадали ся єму слова з лїтописи: „Земля наша (славяньска) богата і велика, але нема в нїй порядку". Львів сам зробив на него враженє великого і рухливого міста. Найцїкавійше то, що каже Корнїлов о тім язицї, в якім писані у нас всїлякі москвофильскі видавництва. Корнїлов називає той язик сьмішною мішаниною слів польских, руских, церковно-славяньских і російских, і длятого питає автор, яку будучність може мати та горстка Русинів, що поправдї говорить по польски, а рівночасно в неістнуючім нїгде язицї друкує кілька часописий.

Переговори угодові Селя з опозициєю вже закінчили ся, бо на всїх точках прийшло до повного порозуміня. Постанови угодової конференциї держать ся ще поки що в тайни. Зачувати, що в справі ревізиї реґуляміну палати послів згоджено ся на такі постанови, котрі зможуть недопустити технїчної обструкциї, значить ся, за помочию безустанних поіменних голосовань. Пунктациї компромісові мають бути нинї підписані. Сель і проводирі опозицийні вийшли з салї конференцийної з окликом: „Мир заключений!"

Росийский амбасадор Зиновєв заявив султанови підчас послїдної авдиєнциї у него, що Росия і другі держави европейскі поробили у всїх поменших держав на Балканї кроки, щоби здержати їх від участи в македоньских розрухах. То повинно би Порту ще тим більше зобовязати до забезпеченя судьби християн і охороненя їх від подібних напастий, які проявили ся були в Косівскім вілаєті. На то відповів султан, що ту заяву росийского амбасадора подасть до відомости радї міністрів і що валї подіставали вже наказ, щоби строго удержували порядок.

Яко характеристику теперішних відносин межи Франциєю а Росиєю наводять в Петербурзї той факт, що цар не особ сто, але через міністра справ заграничних приказав висказати своє сочувстве з причини смерти Фора і що росийским ґазетам заказано подавати вість о написи на вінци зложенім на домовинї Фора „Нашому другови і союзникови". Єсть здогад, що сю напись умістив амбасадор без відомости правительства.

З руских товариств.

Дня 18 с. м. відбуло ся засїдане видїлу Руского товариства педаґоґічного у Львові під проводом голови Вп. дир. Харкевича.

Видїл уконституував ся в той спосіб, що заступником голови вибрано проф. Ілярія Огоновского, секретарем Иосифа Танчаковского, касиєром Костя Панькївского, контрольором Ілию Чижа. До комітету для Інститута сьв. О. Николая вибрано проф. Ілію Кокорудза на місце уступившого проф. дра Пачовского.

Справу розпродажи цеголок на бурсу учительску поручено проф. дрови Пачовскому.

Ухвалено внести петицию до сойму в справі заснованя жіночої учительскої семінариї у всхідній части краю, мабуть в Коломиї. Реферат в тій справі віддано проф. учит. семін. др. В. Коцовскому. — Також ухвалено внести петицию до сойму о підмогу на „Дзвінок" і на „Учителя" (реф. проф. Білецкий), на „Інститут сьв. О. Николая" (реф. п. Панькївский), на „Бурсу для синів учительских" (реф. проф. Огоновский), на видавництва (реф. п. Панькївский). — Постановлено також на внесене Рогатинь-

---

19)

ТРИ КОПАЛЬНИКИ ЗОЛОТА.

(З нїмецкого — А. Гентї'го.)

(Дальше).

— Нї на хвилю не сумнїваю ся, що то оба ті люди, від котрих я купив коня — сказав Гуґо, приглянувшись трупам обох ватажків.

— То ті самі — потвердив Райс — я міг би присягнути на то.

— Оба драби вже від кількох лїт непокоїли Нове Мехіко — сказав офіцир. — Перед двома роками пропали кудись на якийсь час. Як ми пізнїйше довідали ся від кількох опришків з тої самої шайки, котрих ми зловили, то они бояли ся войска і не чули ся тут безпечними. Не було їх довший час, імовірно бушували в Тексас, доки й звідтам не мусїли втїкати і назад сюди прийшли. За їх зловленє назначено 10.000 долярів нагороди. Властиво повинна би та нагорода розділити ся поміж вас, бо то виключно ваша заслуга, що они попали пам в руки. Але що нагорода призначена за живих або умерлих, то гадаю, що й мої люди одержать з того якусь пайку.

— Цілком справедливо — сказав Сім Гавлет — тоді припаде на кождого з нас по 300 або 400 долярів, а то не злий заробок. Коли гадаєте відмашерувати, пане поручнику, і що зробите з домом?

— Скоро лиш випорожнимо его, велю его спалити. Тимчасом післав я чотирох вояків до входу у яр, аби там вартували, і здаєть ся менї, що до рана будемо мати всї їх конї; они мусять бути десь тут недалеко. Дївчата поїдуть на тих конях, та й нам лишить ся ще з двайцять, аби забрати всю добичу, складану тут від яких десятьох лїт. До перевозу велю запрягти вози і вишлю з ними чотирох вояків.

— Коли так, то можна на однім возї постелити і перевезти до Ель Пазо мого товариша. Він має кулю десь в бедрі і не може сидїти на кони.

— Відішлемо его досьвіта; один з ранених вояків мусить також їхати возом.

— Я піду з вами — сказав Сім — прикажіть, аби віз їхав не здержуючись до міста. Чим скорше буде мати мій товариш лїкарску поміч, тим лїпше.

— Коли так, то я зараз то зроблю — сказав офіцир. — Пішлю сейчас капраля з чотирома вояками до місточка по віз; буде вам лїпше їхати в ночи.

Дон Рамон вийшов з дому і приступив до них.

— В імени моїх дїтий, їх матери і моїм дякую вам, панове, сердечно за вашу благородність, з якою ви жертвували своє житє за нашу справу. Без вас ледве чи був би я побачив мої дїти; бо у тих драбів нїчого не значить присяга і по одержаню окупу були би они не увільнили моїх дочок зі страху, аби они не зрадили їх криївки. Я цїле житє буду вашим довжником, і жалую лише, що трех з вас поранено в битві.

— Лиш доктор поважно зранений — сказав Сім Гавлет — але він вже тілько куль мав в своїм тїлї і все якось вилизав ся, що і тепер маю надію на добрий конець. Моя рука вскорі загоїть ся, а то, що страчу палець, не богато значить. І Гуґови, як гадаю, нїчого не стане ся.

— Пане Гуґо — обернув ся дон Рамон до него — то був справдї щасливий день для мене, коли я побачив у вас синового коня, бо головно вашій радї і помочи ваших товаришів завдячую, що мої дочки вернуть тепер домів. Полишаю то їх матери, аби вам подякувала, як ви на то заслужили.

За дві години покладено доктора і одного раненого вояка на вистелений віз і в товаристві двох вояків і Сіма Гавлета повезено їх до Ель Пазо.

Дївчата не хотїли лишити ся в домі, де були в неволи, і де полило ся тілько крови. З одним капралем і шістьома вояками, що несли смолоскипи, вибрало ся цїле товариство горі яром до лїса, де були полишені конї. Тут горіли дві великі ватри і вскорі обвинувшись коцами, заспали щасливі бранки.

* * *

скої філії внести петицию до сойму о зрівнанє платні учительскої з платнею трох ранґ (11, 10 і 9) урядників державних (референт п. Чиж).

Принято до відомости, що діяльна філія Самбірска хоче видати Збірник педаґоґічний і просить надсилати свої праці до того важного видавництва.

Принято до відомости, що на приготовляючий курс для науки руского язика при школї виділовій записалось так много дівчат (около 100), що перший відділ треба подїлити на дві части. Веденє першого відділу „Б" поручено Вп. о. Рудовичеви.

Ухвалено висказати подяку бувшому секретареви проф. Мостовичеви за єго повну пожертвованя діяльність секретарску.

Принято чотирох нових членів.

Новинки.

Львів дня 23 го лютого 1899.

— Вісти з епархії львівскої. Презенти дістали оо.: Григ. Стецїв на Станківці і Лев Кордасевич на Ляховичі подорожні. — О. Едв. Косановский завідатель Чернихова дістав сотрудництво в Золотниках, а о. Ів. Гарматїй, сотрудник із Золотник дістав завідательство в Чернихові. — Правительство асиґнувало плату з реліґ. фонду для прив. сотрудників в Луцї малій на рік і в Добродах на два роки. — Президия краєвої ради шкільної розписала конкурс на катихита при II. (нїмецкій) ґімназиї у Львові і на катихита школи реальної в Тернополи з речинцем до дня 4-го марта с. р.

— Стипендийні фундациї. Померша в р. 1895 у Львові Анеля Гофман Штернгарт, сирота по майорі, установила дві фундациї, а то: 3000 зр. на фундацию свого імени для войскових сиріт, і 4000 зр. на запомогову фундацию для сиріт по селянах з громад Солин, Максимівка, Розточок, Тисів і Бубнище обряду гр. кат., щоби допомочи їм в науцї ремесла.

— Справа галицкої щадницї. Видїл Товариства галицкої щадницї відбув оногди засїданє під проводом предсїдателя товариства дра Ант. Малецкого. Видїл ухвалив однодушно на основі статутів, в заступстві загальних зборів Товариства, внести до Видїлу краєвого просьбу о виєднанє в соймі ухвали, силою котрої край приняв би часово на себе поруку за відповідну виплату ульокованих в галицкій касї ощадности на книжочках вкладкових капіталів разом з процентами. Заразом ухвалив видїл, що з гори піддає ся всяким змінам що-до внутрішної орґанізациї галицкої каси ощадности, яких репрезентация краю з тої нагоди зажадає і обовязує ся представити їх після статутів зараз загальним зборам Товариства галицкої каси ощадности до принятя. — Видїл приняв також до відомости резиґнацию дра Малаховского з посади синдика дирекциї і заіменував в єго місце провізорично синдиком каси дра Павла Домбровского з застереженєм затвердженя тої ухвали загальними зборами.

— Олені в митрополичих лїсах. Нїмецкі ґазети подають тепер звістку, що в митрополичих лїсах в Перегиньску, котрі займають 29.000 гектарів простору, віднаємець польованя ґр. Потоцкий убив з 4 гостями в 12 днях 35 штук великих оленїв і одного медведя. Медведя убив сам ґр. Потоцкий. Декотрі з оленїв мали прекрасні роги. Мимо того, що в тих лїсах намножило ся богато вовків і рисїв, котрих тут не можна було вигубити, а котрі серед грубої дичини роблять велику шкоду, число тої дичини єсть все ще значне, а хто знає карпатскі лїси, зрозуміє, як то трудно оленя витропити.

— Налоговий злодій. Петро Назаркевич, 30-лїтний хлоп з Жовтанець, має чималу житєву практику. Пять лїт провів він в самім криміналї, покутуючи за ріжні крадежи. В осени тамтого року опустив Назаркевич впослїдне мури вязниці і вступив на службу до мельника в Збоїсках під Львовом, Адольфа Ґраби. Злодїйский наліг відозвав ся в нїм, видко, дуже сильно, бо одної спокійної ночи дістав ся через дах і діру в повалї до магазину свого хлїбодавця і забрав всякої одежи і шмата на 300 зр. У Львові єго арештовано і деякі річи відобрано. Ставувши на днях перед судом присяжних, оповів серед удаваного плачу, що Ґрабу обікрали єго спільники, а він приняв їх вину на себе лише для того, щоби мати в арештї за дармо поживу і одїж. Судиї присяжні пізнали єго на практиці досьвідченого злодія і узнали єго винним, а трибунал засудив єго на 6 лїт тяжкої вязниці.

— Сам себе укарав. Перед судом присяжних в Золочеві ставав Антін Щербатий з Голубиск повіта брідского, лїт 61, яко обжалований о то, що убив свого брата. Трибунал засудив єго на кару смерти через повішенє. Щербатий приняв вирок і на другий день рано о 7-ій год. виконав єго сам на собі, повісивши ся на зелїзних кратах у вікні казні, де був замкнений.

— Велика згуба. Ві второк згубила у Львові Мария Козловска, з Городка, книжочку каси ощадности на 3000 зр. і льос номінальної вартости 300 зр., котрий як-раз виграв недавно кілька сот зр.

— Величезний барометер уставлено недавно тому в однїй із париских церков. Він єсть 12 метрів і 65 центиметрів високий, а стовпчик єго має в промірі 20 мілїметрів, отже єсть більше менше так грубий як палець. Варометер той єсть наповнений не живим сріблом але закрашеною водою, верх котрої єсть верства оливи, щоби вода не парувала і не висихала. Цїль того барометру єсть та, щоби на нїм можна робити дуже докладні спостереженя. Позаяк живе срібло єсть 13 і пів раза тяжше як вода, то тисненє воздуха може удержати 13 і пів раза більший стовп води як живого срібла; а коли стовп більший то і на подїлцї такого барометра можна буде 13 і пів раза більші поробити степенї, як на подїлцї при барометрі з живого срібла. На так величезнім термометрі покаже ся зараз дуже виразно як найменше тисненє воздуха, а о то іменно передовсїм розходило ся.

— Чи Андре погиб? Отсе питанє завдають собі тепер учені і подорожники. А причину до того дала отся вість: У всхіднім Сибірі, що граничить з Хінами і сягає до північного моря ледового, в місті Красноярску, положенім в єнісейскій ґубернії, донесли Тунґузи властителеви копалень золота, Монастискінови, що дня 7-го січня на полях межи місцевостями Комо а Піт, в ґубернії єнізейскій, найшли щось неначе хату, збудовану з шовкової материї і з шнурів. Недалеко лежали три людскі трупи, з котрих мав один череп цїлком розбитий. При однім з трупів найдено інструменти, цїлком незнані Тунґузам. Повідомлено о тім також полицию в Єнісейску, котра удала ся сейчас на місце, щоби ствердити донесенє. Догадують ся загалом, що се останки бальона Андре'го і трупи сьмілого воздухоплавця та двох єго товаришів. Брат Андре'го, довідавшись о сїй вісти з Красноярска, заявив, що найденє бальона і трох трупів не видає ся єму імовірним, бо околиця, де се стало ся, є досить густо замешкана і длятого годї увірити, щоби трупи лежали там пів тора року і щоби через так довгий час нїхто о тім не знав, тим більше, що о 160 верств від сего місця нахо-

---

На другий день рано відступили Ґуґо і Райс свої конї молодим паннам. Они самі вели на конї Сіма і доктора, та пустили ся в дорогу з дон Рамоном, єго сином і дочками. Пятнайцять миль перед Ель Пазо дігнали віз з раненими і Ґуґо пустив ся наперед до кріпости, аби дати знати лїкареви, що везуть ранених, та щоби він був готовий. Відтак провів з Райсом дон Рамона і єго родину аж домів, куди прибули перед заходом сонця. Мехіканець дуже просив Ґуґа, аби був єго гостем, доки не вигоїть ся єго рана, але Ґуґо подякував за вічливість і не приймив запросин. В кріпости — казав — є лїкар і всьо потрібне до лїченя, і він не хоче робити невигоди Рамонови.

— Завтра рано навідаю ся я до лїкаря, аби оглянув мою рану — сказав дон Карльос — а як він позволить, то заберу вас з собою.

Райс їхав з Ґуґом аж до кріпости. Комендант був дуже вдоволений, коли почув, що виправа так знаменито удала ся. Ґуґа відвели зараз до шпиталю і лїкар оглянув єго рану. Від довгої їзди она так напухла, що не було й бесїди о тім, аби витягати кулю. В дві години пізнїйше прийшов віз з раненими; докторови дали ліжко коло Ґуґа, а трете ліжко одержав Сім Ґавлет. Рана доктора — по гадцї лїкаря — була дуже небезпечна.

Тревало кілька днів, заки уступило запаленє в плечи Ґуґа. Лїкар найшов кулю за лопаткою і вирізав єї. Від тої пори поступало полїпшенє дуже скоро і за тиждень міг Ґуґо проходити ся з рукою на перевязції. І здоровлє доктора поправляло ся на причуд скоро. Кулї не можна було найти і по трех даремних пробах рішив лїкар, що треба єї лишити там, де она є. Ґуґо вийшов із шпиталю по місяци, а до того часу вигоїла ся і Сімова рука.

Дон Рамон приїздив майже кождого дня, аби навідати ся до ранених. Коли Ґуґо міг вже вийти із шпиталю, взяли єго до дому дон Рамона. Донна Мария, панї дому, приймила єго так щиро, як рідного сина.

Два тиждні прожив він там приходячи поволи до здоровля. Кождого дня відвідував доктора, котрого здоровлє не поправляло ся тепер так як спершу. Він мав лиш незначну горячку і не чув болїв, але не говорив нїчого і здавало ся не міг рушити ся. Сім Ґавлет був в великій журбі о свого старого товариша.

— Якось не іде — сказав до Ґуґа. — Коби єго можна хоч трохи розвеселити, можеби вийшов. Він лиш усьміхає ся, як я до него говорю, впрочім лежить як колода. Як прийдете до нас, зачніть говорити дещо о минувшім, може то трохи розібре єго.

— Від коли ви єго вже знаєте, Сіме?

— Від року 1849. Я був один з перших, що вийшов з Нового Йорку, коли там прийшли вісти о калїфорнійскім золотї. Над рікою Джуба пізнав ся я з доктором. Я бачив єго часто, заки ми ще слово промовили до себе. Як хто побачить доктора так як тепер, коли він спокійно лежить з тими великими синими очима і жіночим голосом, то погадає, що то ходяча лагідність, правда?

— Справдї, Сіме; але я бачив єго перший раз тодї, як він прийшов з вами, аби мене оборонити перед тими Мехіканцями. Тодї не виглядав він так лагідно, і хоч менї пізнїйше впав єго мягкий голос, то однако він видав ся досить твердий.

— Так, доктор від того часу дуже змінив ся. Тодї ходив він по таборі не зважаючи, що довкола него діяло ся. Часами ходив до своєї копальнї і полокав там пісок та стиха приспівував собі; але найчастїйше мав всїлякі инші орудки. Коли хто лежав недужий на пропасницю, приходив доктор до єго шатра і лїчив єго та заходив ся коло него, доки той не виздоровів; відтак ішов від него і здавалось не знав єго більше. Загально уважали єго за доброго чоловіка і коли появив ся в таборі, то кождий запрошував єго в гостину. То і ми оба зійшли ся. Я заслаб на пропасницю, бо підчас спеки стояв у водї і полокав золотий пісок. Я не мав товариша, то й лежав по найбільшій части сам в своїм шатрі. Десь колись прийшов який копальник та заглянув до мене, але взагалї мало хто журив ся мною. Моя недуга погіршала ся скоро при недостачі догляду, я стратив сьвідомість і почав маячити. Коли я знов прийшов до памяти, сидів коло мене доктор. Я бачив, що він десь роздобув мяса і варив для мене росіл. Коли я на стілько прийшов до себе, що почав розуміти, показав єму місце, де був схований мій золотий пісок. Він взяв єго в перехованє і старав ся для мене о всьо, чого я потребував. Відтак зник; пішов до другого, що так само тяжко хорував, як я. Пізнїйше заходив часом вечером до мене і я побачив, що він не дурний чоловік. Коли я єго питав, чого прийшов до копалень, коли не хоче глядати золота, усьміхав ся лиш і відповідав, що він має цїлком иншу задачу. Яку, того нїколи не сказав, може він гадав о плеканю хорих.

— Тодї, в 1849 роцї були ми дикою і небезпечною шайкою, о тім можете бути пересьвідчені. Самосудів ще тодї не було і між копальниками не переводили ся сварнї і бійки. Але наш табор був все досить спокійний, аж прийшов один, що отворив шинок і буду до гри; по нїм прийшло ще кілька небезпечних пташків. То було тодї, коли я почав по слабости двигати ся з постели, але ще не міг працювати. Вскорі двох з новоприбувших стали

дить ся велика копальня золота. Париский воздухоплавець Ляшамбр, котрий зладив бальон для Андре'го, в тої гадки, що ся найновійша сумна вість являєсь неначе потвердженем петербурскої телеґрами з 17 вересня 1897, що в місцевости Ацйіферовское в окрузї Єнісейска замічено дня 14-го вересня якийсь бальон. З землї виглядав він неначе велике сьвітяче яблоко. Явище тревало пять мінут, почім щезло в хмарах. Зразу догадували ся всї, що то був бальон Андре'го, але відтак по глубших застановленях оречено, що то мусів бути метеор. Нинї навпаки можна думати не инакше, як що сьвітячий предмет був бальон Андре'го, загнаний вітрами з півночи на полудневий всхід півострова Таймирского. Однак Ляшамброви тодїшна і теперішна телеґрама видаєсь сумнївною; він знає добре, що Андре писав завсїгди свій дневник, і перед взлетом на бальонї прирік продовжати его в часї своеї подорожи, тож наколи-б сьмілі, воздушні подорожники мали згинути під Єнісейском, мусїв би при них бути без сумніву дневник Андре'го, чого власне не найдено. — Славний подорожник до північного бігуна Фрітйоф Нанзен також сумнїває ся о правдивости донесеня з Красноярска, хочби з огляду на попередні телеґрами о Андре, котрі показали ся відтак фальшивими. Після гадки Нанзена трудно увірити, щоби бальон Андре'го перелетів таку велику просторонь, а нїхто сего не зауважав. Можливе однак і се, що задля дуже трудної комунікациї в тимтих сторонах Сибіра, Европа не могла скорше о тій катастрофі довідати ся. А бальон Андре'го міг дуже легко перебути таку дорогу, заким упав на землю, бо одинока правдива вість о Андре, пущена ним посредством листового голуба, донесла сьвітови, що бальон летів тоді в напрямі полуднево-всхіднім, отже як раз в сторону відкритого тепер місця випадку. Доперва по кількох днях звернув ся вітер більше на північ. За те иньші обставини промовляють против імовірности вісти з Красноярска. „Длячого — питає Нанзен — трупа з розбитим черепом не поховано, коли два другі товариші подорожи по упадку змогли ще зладити собі з бальона хату". — З поглядом Нанзена годить ся другий подорожник в підбігунові околиці, Норденшільд. — Вкінци замітний в тій справі також голос віденьского професора Умлявфта, чоловіка фахового і міродайного в области воздухоплавства. Після него відкрите біля Єнісейска не має нїчого спільного з виправою Андре'го. Місцевість ся лежить в глубинї Сибіра, так що Андре мусївби лише від самих берегів ледового моря перебути просторонь так велику, як з Парижа до Петербурга або з Відня до Ґібральтару. На тій простороні мусів би бальон минути богато місцевостий заселених і годї зрозуміти, длячого знаменитий воздухоплавець не скористав з нагоди і не спустив ся скорше на землю. Для него було найкориснїйше осїсти десь на берегах моря де він міг напевно сподївати ся стрічи з якоюсь експедициєю ратунковою. І справдї передількома місяцями їздила в тамті сторони за Андре'м експедиция шведска і полишила при уйстю ріки Єнїсея відповідні засоби живности. Можна тут хиба одно припускати, що якась незвичайна катастрофа позбавила житя всїх трех воздухоплавців давнїйше, як ще летїли бальоном у воздухах, або що всї три були так фізично обезсилені, що не могли кермувати бальоном. Але в такім случаю мусїли би упасти о много вчаснїйше і не так далеко від моря. — На разї найголовнїйше питане, як довго лежали трупи на поли з бальоном, подібним до „хати", заким їх найдено. Провірять се близші досліди на місци, хоч простий розум каже, що трупи не лежали довго. Памятати притім треба, що бальон Андре'го містив в собі 5000 метрів куб. ґазу, отже міг удержати ся в воздусї найдовше шістьнайцять днів, а тимчасом від 11 червня 1897 р., коли бальон помчав ся у воздушний простір, минуло тепер девятьнайцять місяців! Так отже вість з Красноярска не може відносити ся до воздушної виправи Андре'го. Будь-що-будь, надія на поворот Андре'го не опускає доси всїх оптимістів, до котрих належить в першій лїнії его родина, а того рода уперта надія часами — хоть дуже а дуже рідко — здійсняє ся.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 22-го лютого: Пшениця 9·30 до 9·75 зр.; жито 7·50 до 7·80; ячмінь броварний 6·75 до 7·75; ячмінь пашний 5·76 до 6·—; овес 6·50 до 6·75; ріпак 10·50 до 11·—; горох 6.— до 6·50; вика 5·25 до 5·80; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·25 до 6·—; гречка 7.50 до 8.25; конюшина червона галицка 45·— до 60·—; шведска 40·— до 60·—; біла 40·— до 50·—; тимотка 17·— до 21·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·50 до 5·80; нова 5·50 до 5·80; хміль —·— до —·—.

Курс львівский.

Дня 22 лютого 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	378·—	388·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	292·—	296·—
Акциї гарбариї Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	258·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.70	97 40
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	110·20	110·90
Банку гіпот. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101.00	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·20	97·90
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·20	97.90
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·90	96·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·50	99·20
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·30	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·25	28·—
Міста Станиславова	53·—	—·—
Курс віденский:		
Австр. червон. хреста	20·25	20·85
Угорскі черв. хреста	11·30	12·25
Італ. черв. хреста	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа	27·50	28·50
Базилїка	6·70	7·20
Joszif	3·70	4·40
Сербскі табакові	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·62	5·72
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58 75	59·15
Доляр америк.	2·40	2·50

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 лютого. Є. Вел. Цїсар принимав вчера на окремій авдиенциї міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского.

Відень 23 лютого. Після N. W. Tagblatt має бути оголошений сими днями на основі §. 14 закон о поборі рекрутів.

Канеа 23 лютого. Народні збори вибрали вчера 103 голосами на 188 голосуючих Сфакіянакіса президентом.

Париж 23 лютого. Полїция сконфіскувала вчера у одного ювілера 10.000 медалїв з подобизною князя орлеаньского і сконфіскувала їх разом з матрицою до відбиваня тих медалїв.

Вашінґтон 23 лютого. Ґен. Отіс доносить, що один з висших офіцирів таґальских видав манїфест, в котрім взиває повстанцїв до борби з Американцями. Манїфест кінчить ся словами: Смерть тиранам! Безпощадна війна против фальшивих Американцїв, що нас обманюють!

пострахом цїлого табору; они тільки доказували, що люди почали між собою говорити, що вже час зробити тому конець; але нїхто не хотїв обняти проводу. Нові товариші зараз в першім тиждни по своїм приходї застрілили чотирох людий. Доктора не бачив я від десятьох днїв; він лїчив одного дроворуба, котрому в лїсї погороцило дерего ногу. Я сидїв перед моїм шатром з одним знакомим, котрого звали червоним Семом і пив горівку. В тім надійшли оба ті забіяки. Один з них задержав ся, взяв від мого товариша фляшку з горівкою, приложив до уст і випив майже до половини; відтак подав еї другому і не попросив навіть о позволенє. Червоний Сем крикнув: „До чорта!" На то витягнув той що перший пив ніж ізза пояса — тоді ще револьвери були рідкі — і заки ще червоний Сем встав, пхнув его ножем між ребра. Я зірвав ся і витягнув свій ніж; в тій самій хвили кинув ся він на мене, вхопив мене за руку і хотів менї вбити ніж з боку в груди. З розпукою боронивсь я, але мої сили були ще слабі по перебутій слабости і я уважав себе вже пропащим. В тім почув я гнївний крик. Доктор як дикий кіт прискочив до напастника і в однїй хвили пробив его, так що той упав як кусень дерева на землю.

— Другий закляв і витягнув і собі убийче оружє, аби пімстити товариша. Але малий доктор не бояв ся. Непорушно стояв перед ним; его капелюх злетів з голови, волосє біле так само як нинї звисало на лице, а его лагідні очи горіли. Хвилю стояли против себе, відтак прискочив доктор до забіяки. Той хотів єму впхнути ніж крізь плече в серце, але малий був такий зручний, що відхилив ся і ніж зранив его вправдї в плечі, але не дуже. Докторів удар удав ся лїпше; він поцїлив свого противника між ребра і коли оба попадали на землю, погиб тамтой на місци. Тепер прийшла на мене черга ходити коло доктора. Цїлий місяць лежав так як нинї, тихо і спокійно; але упуст крови здаєть ся поміг єму; він став по тім живійший і веселїйший. Коли двигнув ся з постели, був такий розумний і поважний, як нинї. Так, він має тілько розуму, як рідко хто по тім боцї Міссурі і він найвірнїйший товариш. Я нїколи не бачив его в гнїві, бо то не можна назвати гнївом, коли він виступить против якого чоловіка. Він дуже спокійний, але коли який хлопчище за богато собі позваляє, тодї уважає він своїм обовязком спрятати его і можете на то спустити ся, що він то зробить. Де доктор є, там не треба нїякого самосуду. Довгі лїта був він пострахом розбишаків в Калїфорниї. Він скрізь постріляний і поколений і вже кільканайцять разів гадав я, що він більше не двигне ся. Цїлком злишна річ питати его, чому мусить він бути судиєю. Як вже по всьому, то каже за кождим разом, своїм лагідним голосом, що ему жаль того що зробив та що на будуще обходять его лиш его власні справи. Але при найблизшій нагодї він знов той самий; не можна его здержати, так само як льва, що почує кров. Як би ви его коли побачили в такій хвили, то не забули би до смерти того виду.

— А ви, Сїме, знаєте минувшість доктора?

— Знаю — відповів той — але менї здаєть ся, що крім мене нїхто більше. Може він вам і оповість коли, як вийде з того.

— О, я не хочу нїчого знати, Сїме, коли то тайна.

— То не тайна, але він не любить о тім говорити, а длятого і я. Таке саме лучало ся і иншим людям і може они то з часом переболїли — але доктор нї, він не звичайний чоловік.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

До Народноï Часописи

і

Газети Львівскоï

Всïлякі

Оголошеня

принимає виключно

Аґенция

Дневників і Оголошень

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всïх дневників

і також пренумерату на всï часописи краєві і заграничні.

З друкарнï В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).